

ferie stod for Døren, ikke var besvaret, uagtet Udvalget underhaanden havde erfaret, at alle de ønskede Oplysninger laa i Ministeriet undtagen en begjæret Udskrift af Nykjøbing Byraads Protokol, da Udvalgets Formand og Ordfører ved personlig Forespørgsel i vedkommende ministerielle Kontor havde overbevist sig om, at Udskriften fra Nykjøbing fremdeles lod vente paa sig, og da man havde Grund til at tro, at Svarets Udeblivelse skrev sig fra Sendrægtighed hos Borgmester Muns, afgav Udvalget den 14de December en foreløbig Betænkning, hvori det dels gjorde de almindelige Bemærkninger, hvortil Lovforslaget gav Anledning, dels — og det for middelbart at øve et moralsk Tryk paa den eller dem, hvem Ansvaret for Svarets Udeblivelse maatte paahvile — gjorde Thinget Rede for Grunden til, at Udvalget foreløbig ikke kunde fremme sit Arbejde videre.

Hvilken Bei Udvalget maatte følge, har paa ethvert Punkt været det klart foreskrevet af Forholdenes Natur.

Hadde det til Udvalget henviste Andragende ikke tidligere været hos Ministeren, vilde Udvalget ingen Indstilling have gjort, men ladet Andrageren underrette om, at han havde at henvende sig til Indenrigsministeren i Overensstemmelse med Cirkulæret af 23de Juni 1879.

Hadde Ministeren ikke misforstaaet Udvalgets Skrivelse af 18de November, men uden videre Bemærkninger tilsendt det de ønskede Oplysninger, vilde Udvalget strax have kunnet stride til Andragendets Prøvelse. Det var paa Forhaand aftalt i Udvalget at foretage denne i næste Overensstemmelse med Cirkulæret af 23de Juni 1879. Derefter vilde Udvalget have haft en af to Bei at følge.

Prøvelsens Udfald kunde være, at man fandt Andrageren uværdig til Indfødsret, og i saa Fald vilde Udvalget have afgivet sin Betænkning med den Bemærkning, at det ikke havde fundet Anledning til at gjøre nogen Indstilling.

Eller ogsaa kunde Prøvelsen have overbevist Udvalget om, at Andrageren ikke var mindre værdig end de Personer, hvem Rigsdagen ikke pleier at negte Indfødsret. Uter derefter kunde der blive to Bei for Udvalget at vælge imellem.

Sandt man, at det var en Velsærdsjag for Andrageren at faae Indfødsretten snarest muligt, vilde Udvalget stille Vindringsforslag om hans Optagelse, begrundet dette i Betænkningen, sendt Ministeren Udkastet til samme og søgt personlig Forhandling med ham, inden Sagen forelagdes Thinget.

Hvis Udvalget derimod — som det i dette Tilfælde under andre Omstændigheder vilde have stillet sig — havde fundet, at det ikke kunde være Andrageren magtpaaliggende, om han fik Indfødsretten meddelst et Aar før eller senere, vilde Udvalget have foreslaaet Thinget at henvise Andragendet til Ministeren i Genhold til Grundlovens § 64, idet Udvalget da kunde haabe, at Ministeren under 2den Behandling havde erklæret sig villig til at tage Sagen under fornyet Overveielse og muligvis opføre Andrageren paa det for næste Rigsdag fremsatte Indfødsretslovsforslag.

Men denne sidste Bei havde Ministeren paa Forhaand affaaet Udvalget ved i sin Skrivelse af 23. November afgjørende at erklære, at han paa ingen Maade vilde tage Andragendet tilfølgende, da det — som Skrivelsen slutter — maatte „være indlysende, at denne Ansøger ikke har præsteret det Bevis for godt Omdømme blandt den ham nærmeststaaende Kreds af Medborgere, der saavel af Ministeriet som af Rigsdagen altid fordres af den Ublænding, der vil gjøre Krav paa den ekstraordinære Begunstigelse at erholde dansk Indfødsret“.

Da Udvalget enstemmig kom til en modsat Opfattelse af Andragerens Værdighed efter omhyggelig at have prøvet alle de endelig den 10de Januar 1883, modtagne Oplysninger, og det i næste Overensstemmelse med det af Indenrigsministeren selv underfrevne Cirkulære af 23de Juni 1879, havde